

Черно море при Варна, чакъ до земята на Аварытъ, сиречь сичкото туй мѣсто до устїето на р. Морава.

Като разгледамы мѣстнытъ названия, които намѣрваме у древнитѣ и особно у Византійскытъ писатели, названия много или малко славенскы, ный дохождамы до възможность да кажемъ, че не само въ V-й вѣкъ, но и по-напредъ, Славенытъ сж жевѣли отъ Дунава на Югъ, не токо до Емскытъ горы (Стара Планина), но и задъ тѣхъ чакъ до черно и бѣло море. Че Славенытъ жевѣяли отдавна на балканскыя п-островъ, нѣма никакво сумнѣніе ⁽⁵⁾; но тѣ были покорены на Римлянытъ и, като поминували мирно съ тѣхъ, не мыслѣли никакъ за своята независимость и не оставили за себя си особенъ нѣкой споменъ! Тѣзи е една отъ причинытъ, дѣто не са е намѣрило еще важенъ нѣкой историческый паметникъ за Славенытъ или за Българытъ. Ный само можемъ да забѣлѣжимъ, че тѣ сж служили въ римската войска, въскачвали ги на высокы степени и, вѣроятно, нѣкои отъ тѣхъ, твърдѣ рано прїели христїанската вѣра. Отъ славенытъ нѣкои достигнали даже и самата императорска корона; такъвзи между другытъ е былъ *Юстиніанъ*, великый законодатель и най-знаменитый отъ императорытъ на Вѣсточныя Римъ. Ето що разказва за него Гилфердингъ въ извѣстнытъ си *писма* по исторїята на Сърбытъ и Българытъ:

«Той былъ сынъ на Истока, и по-напредъ са выкалъ *Управда*, а сетиъ превели името му та го нарекли *Юстиніанъ*. Като былъ родомъ отъ селото *Ведряни* ⁽⁶⁾, споредъ какъто и показвалъ съ произ-

⁽⁵⁾ Гл. за туй Исторїята часть първа гл. III, § 16. стр. 62—64.

⁽⁶⁾ Въ отколѣшна Дарданія (западна часть на Мизія или България, дѣто сж сега Кюстендилъ и Софія. Герцытъ го пишжтъ *Ведзриѧхъ*.